

1 9 0 9
Consiliul Superior
al Magistraturii

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

ROMÂNIA

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

PLENUL

**HOTĂRÂREA nr. 1396
din 11 decembrie 2014**

Cu nota Direcției Legislație, documentare și contencios nr. 24355/2014, a fost supusă analizei Plenului Consiliului Superior al Magistraturii solicitarea de interpretare a articolului 136 alin. (1) din Codul de procedură civilă, adoptat prin Legea nr. 134/2010, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în corelație cu art. 99 alin. (2) și art. 95 alin. (2) din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 387/2005, cu modificările și completările ulterioare, privind modalitatea de repartizare aleatorie a dosarelor de la o secție la alta din cadrul aceleiași instanțe.

De lege lata, sediul materiei pentru soluționarea excepției de necompetență a instanței se găsește în art. 132 alin. (3) și (4) din Codul de procedură civilă, în conformitate cu care:

„(3) - Dacă instanța se declară incompetentă, hotărârea nu este supusă niciunei căi de atac, dosarul fiind trimis de îndată instanței judecătorești competente sau, după caz, altui organ cu activitate jurisdicțională competent.

(4) - Dacă instanța se declară incompetentă și respinge cererea ca inadmisibilă întrucât este de competența unui organ fără activitate jurisdicțională sau ca nefiind de competența instanțelor române, hotărârea este supusă numai recursului la instanța

ierarhic superioară."

În conformitate cu prevederile art. 136 alin. (1) și (4) din Codul de procedură civilă, dispozițiile privitoare la excepția de necompetență și la conflictul de competență se aplică prin asemănare și în cazul secțiilor specializate ale aceleiași instanțe judecătorești, care se pronunță prin încheiere, precum și în cazul completelor specializate.

Pe de altă parte, operațiunea administrativă de transpunere a unei cauze de la o secție la alta și de la un complet la altul este reglementată prin art. 99 alin. (2) din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, în conformitate cu care:

„(2) - În cazul transpunerii cauzei de la o secție la alta și de la un complet la altul, în condițiile legii, dosarul își păstrează numărul și este transpus la completul care judecă în aceeași zi, la secția competentă, respectiv la completul specializat competent, care are stabilită ședință în aceeași zi. Dacă în ziua respectivă nu este ședință de judecată la secția competentă sau, după caz, la un complet specializat competent din aceeași secție, dosarul se transpune la completul imediat următor al secției competente, respectiv al aceleiași secții. Dacă mai multe complete judecă în aceeași zi, repartizarea se va face între acestea în sistem ciclic.”

Problematica modalității de repartizare a cauzei la secția sau completul în favoarea căruia s-a declinat competența de la o altă secție sau complet ale aceleiași instanțe a mai constituit obiectul analizei Consiliului Superior al Magistraturii, iar una dintre aceste analize, realizate pe baza opiniilor instanțelor judecătorești consultate, a prilejuit modificarea Regulamentului de ordine interioară al instanțelor judecătorești.

Astfel, în ședința din data de 23 septembrie 2014, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a adoptat Hotărârea nr. 1049, prin care au fost aduse mai multe modificări și completări Regulamentului de ordine interioară al instanțelor judecătorești, între care și modificarea alineatului (2) al articolului 99 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, în forma reprodusă anterior.

Toate considerentele care au determinat modificarea menționată, a căror esență a fost corelarea prevederilor regulamentare cu cele ale legislației primare, respectiv a art. 99 alin. (2) din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești cu art. 132 și 136 din noul Cod de procedură civilă, își păstrează actualitatea, motiv pentru care Plenul apreciază că aceeași rațiune trebuie avută în vedere și în privința noii solicitări.

Referitor la aceasta, Plenul constată că nu există un concurs între normele procedurale privitoare la declinare și normele regulamentare privitoare la transpunerea unei cauze la alt complet sau secție din cadrul aceleiași instanțe.

Un argument în acest sens îl constituie împrejurarea că izvorul instituției declinării de competență este unul procedural, care rezidă în dispozițiile art. 245 din Codul de procedură civilă, din care rezultă că excepția procesuală de necompetență

reprezintă mijlocul prin care se invocă, în cursul judecății, necompetența instanței investite cu o cerere de chemare în judecată sau cu o cale de atac.

Invocarea excepției tinde la stabilirea instanței competente și la dezinvestirea instanței necompetente. După cum rezultă din art. 129 din Codul de procedură civilă, necompetența este generată de încălcarea normelor de competență prescrise de lege.

Admiterea excepției de necompetență conduce la declinarea cauzei în favoarea instanței, secției sau completului competent, dacă privește secții sau complete specializate din cadrul aceleiași instanțe, iar actul procedural prin care se realizează acest lucru este sentința, dacă se declină competența în favoarea unei alte instanțe, sau încheierea, dacă se declină competența în favoarea altei secții sau complet specializat al aceleiași instanțe.

Spre deosebire de instituția declinării de competență, izvorul instituției transpunerii este unul regulamentar, administrativ - organizatoric.

Transpunerea reprezintă o operațiune administrativă cu caracter organizatoric, prin care se determină completul care va fi investit cu soluționarea cauzei declinate.

În acest scop, prevederile referitoare la transpunere, cuprinse în art. 99 alin. (2) din Regulament, conțin o serie de criterii de determinare a completului, gândite pentru a da eficiență principiilor repartizării aleatorii și unicității repartizării aleatorii prin intermediul sistemului informatic Ecris, principii statuate de art. 95 alin. (2) și (3) din același act normativ.

Un alt argument în sprijinul aceleiași soluții îl constituie faptul că regimul juridic procedural al declinării de competență se completează cu regimul juridic regulamentar al transpunerii.

În conformitate cu regulile de tehnică legislativă, instituite prin art. 13 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările ulterioare, actul normativ trebuie să se integreze organic în sistemul legislației, scop în care trebuie corelat cu prevederile actelor normative de nivel superior sau de același nivel, cu care se află în conexiune. Aceasta înseamnă că actul secundar - în speță, Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, elaborat în aplicarea legislației primare - între care se regăsește și Codul de procedură civilă - va fi interpretat prin corelație cu prevederile acestuia din urmă și în sensul de a produce efecte juridice.

Astfel, transpunerea, ca operațiune administrativă, este consecutivă declinării și elaborării încheierii prin care excepția de necompetență, prevăzută de art. 136 alin. (1) din Codul de procedură civilă, a fost admisă și motivată.

Prevederile art. 136 alin. (1) din Codul de procedură civilă nu intră în concurs, ci se completează cu cele ale art. 95 alin. (2) și (3), respectiv ale art. 99 alin. (2) din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești.

Față de cele expuse, în temeiul art. 23 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările ulterioare,

PLENUL CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII

HOTĂRĂȘTE:

Art. 1 - (1) Între instituția declinării de competență și instituția transpunerii nu există identitate.

(2) Admiterea excepției de necompetență conduce la declinarea cauzei în favoarea instanței, secției sau completului competent - dacă privește secții sau complete specializate din cadrul aceleiași instanțe, iar actul procedural prin care se realizează acest lucru este sentința - dacă se declină competența în favoarea unei alte instanțe - sau încheierea - dacă se declină competența în favoarea altei secții sau complet specializat al aceleiași instanțe.

(3) Determinarea completului la care cauza urmează a ajunge, ca și consecință a declinării de competență, între secții și/sau complete, se realizează prin transpunere, după criteriile prevăzute de art. 99 alin. (2) din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești.

(4) Nu este necesară abrogarea sau modificarea prevederilor art. 99 alin. (2) din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești referitoare la transpunere, întrucât prevederile art. 136 alin. (1) din Codul de procedură civilă nu intră în concurs, ci se completează cu cele ale art. 95 alin. (2) și (3), respectiv ale art. 99 alin. (2) din Regulament.

Art. 2 - Prezenta hotărâre se publică pe pagina de internet a Consiliului Superior al Magistraturii.

Dată în București, la 11 decembrie 2014.

PREȘEDINTE
Judecător **Dr. Adrian Borda**

